3.1. Hz. Peygamber ve Sahabe Dönemi'nde İçtihat

Hz. Peygamber ilahi vahyi en doğru şekilde anlayıp uygular. Onun örnek kişiliği ve Kur'an'ı anlama yöntemi fıkıh ilmi için somut bir örnektir. Dolayısıyla vahyi doğru anlamanın yolu Hz. Muhammed'i doğru anlamaktan geçmektedir.

Hz. Peygamber Dönemi'ni fıkıh tarihi açısından "Mekke ve Medine Dönemi" diye ikiye ayırmak gerekir. Mekke Dönemi'nde sahih iman ile ahlaki olgunluğun gerektirdiği ilkeler ön planda iken Medine Dönemi'nde fert ve toplum hayatında uygulanması gereken hukuki kurallar daha yoğun düzenlenir.

Hz. Peygamber, dinî ve hukuki konulardaki soruları vahiy yoluyla ya da bizzat kendi içtihadı ile cevaplandırır. Mesela deniz suyu ile abdest alınıp alınamayacağı sorulduğunda Hz. Peygamber: *"Onun suyu temizdir ve ölüsü de helaldir."*[5] diye cevap verir.

Resulullah'ın (sav) içtihadını diğerlerinin içtihadından ayıran temel fark, vahyin kontrolünde olmasıdır. Hz. Peygamber, geçerli mazereti olmadığı hâlde Tebük Seferi'ne katılmayanlara izin verdiği için vahiyle uyarılır. Hz. Peygamber'in içtihadı verilen hükme aykırı bir ayet gelmediği zaman kesindir.

Kur'an-ı Kerim'de "Sana soruyorlar, senden fetva istiyorlar." gibi ifadelerin yer aldığı sorular bizzat ayetlerle cevaplandırılır. Örneğin **"Sana haram ayı ve bu ayda savaşmanın hükmünü sorarlar. De ki: "O ayda savaşmak büyük bir günahtır. Fakat insanları Allah yolundan engellemek, Allah'ı inkâr etmek, Mescid-i Haram'ı ziyareti yasaklamak, o mescidin cemaatini yani Müslümanları oradan çıkarmak ise Allah nazarında daha büyük günahtır. Dinden döndürmek için işkence, öldürmekten beterdir…"[6]; "Kendileri için nelerin helal kılındığını sana soruyorlar; de ki: Bütün iyi ve temiz şeyler size helal kılınmıştır..."[7]** ayetleri bu özelliktedir.

Hz. Peygamber kendisi içtihat ettiği gibi yeri geldikçe sahabeyi de içtihada teşvik eder. Onları bu konuda eğitmeye çalışır. Sahabeden bu konuda ehliyetli olanlar da gerekli durumlarda içtihat eder. Hz. Peygamber bir hadisinde *"Hâkim hükmedip isabet ettiğinde kendisine iki ecir, hata ettiğinde ise bir ecir vardır."*[8] buyurur. Böylece sahabeye, doğruyu bulma yolunda sarf edilen her gayretin mükâfatlandırılacağını söyler ve onları teşvik eder.

5 Ebu Davud, Taharet, 41; İbni Mace, Taharet, 38.
6 Bakara suresi, 217. ayet.
7 Maide suresi, 4. ayet.
8 Buhari, İ'tisâm, 21:8; İbni Kayyım, İ'lâmu'l-muvakkıîn, II: 17.

Hz. Peygamber Muaz bin Cebel'i Yemen'e vali olarak gönderir. Ona "Gittiğin yerde ne ile hükmedeceksin?" diye sorar. Muaz bin Cebel "Allah'ın Kitabı ve Peygamber'inin sünneti ile hüküm veririm. Bu ikisinde de cevabını bulamadığım konularda içtihat ederek meseleyi çözerim."[9] diye cevap verir. Bu sözlerle Hz. Peygamber'in takdirini kazanır. Bu durum Resulullah'ın (sav) gerektiğinde içtihada başvurmaya sahabeyi teşvik ettiğini gösterir. Hz. Peygamber Dönemi'nde "Hz. Aişe, Hz. Ömer, Hz. Ebu Bekir, Hz. Osman, Hz. Ali, Muaz bin Cebel, Zeyd bin Sabit, Abdullah bin Ömer, Abdullah bin Abbas, Abdullah bin Mesud ve Huzeyfe" fetva veren sahabedendir.

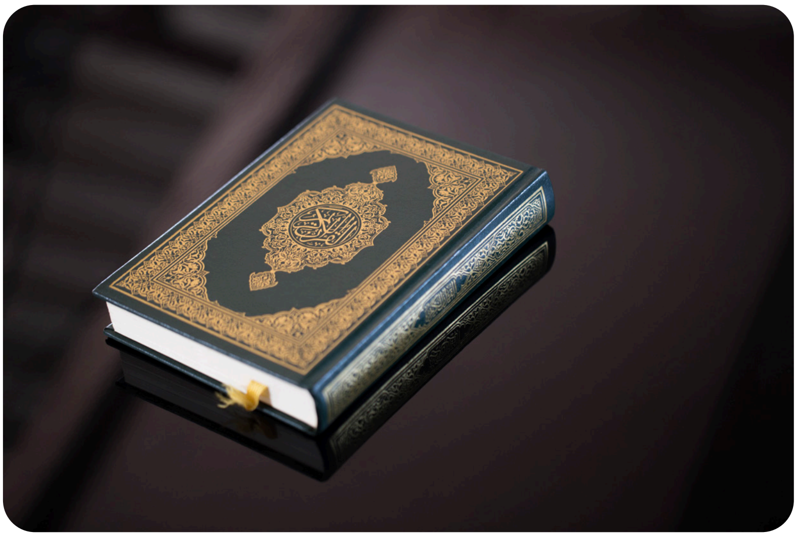

Görsel 1.3: Sahabe Dönemi'nde meselelerin çözümünde önce Kur'an-ı Kerim'e başvuruluyordu.

Sahabenin yaptığı içtihada şu hadise örnek verilebilir: "Hendek Savaşı biter. İslam ordusu savaşta ihanet eden Kureyzaoğullarına gereken cezayı vermek üzere yola çıkar. Resulullah (sav) 'Kurayzaoğulları Mahallesi'ne varmadan hiç kimse ikindi namazını kılmasın!' buyurur. Bir kısım sahabe lafzi bir yorumla namazını oraya varmadan kılmaz. Bir kısım sahabe ise 'Resulullah'ın (sav) gayesi oyalanmadan bir an önce yola çıkmamızdır. Bu emri yerine getirip yola çıktığımıza göre yolda ikindi namazını kılmamızda bir sakınca olmaz." diyerek sözün amacını dikkate alır. Böylece namazlarını eda ederler. Uygulamadan haberdar olan Resulullah (sav) her iki yorumu da olumlu karşılar.[10]

Hz. Peygamber Dönemi'nde meseleyi çözerken kaynağa ulaşma ve kaynaktaki bilgiyi anlama konusunda sorun çıkmaz. Bu, Asrısaadet Dönemi'nin bir özelliğidir. Bu durumun pek çok nedeni vardır. Öncelikle Kur'an ayetleri iner inmez yazıya geçirilir. Ayrıca ayetler sahabenin çoğu tarafından ezberlenir. Sahabe Hz. Peygamber'e her an ulaşma imkânı bulur. Yaşanan coğrafya ise fazla geniş değildir.

Hz. Peygamber Dönemi'nin fıkıh tarihi açısından dikkat çeken bir diğer yönü de tedriciliğin olmasıdır. Kur'an-ı Kerim'in nüzulü yirmi üç yıl sürer. İçki aşama aşama yasaklanır. Bu örneklerde olduğu gibi bazı hükümler bir anda konmaz. Zamana yayılarak beyan edilir. Bu, tedriciliğin örneklerindendir.

Hz. Peygamber'in vefatından sonra artarak devam eden fetihlerle İslam coğrafyası genişler. Sahabe Dönemi'nde, farklı kültürlerden insanlar Müslüman olur. Bunun neticesi olarak daha önce karşılaşılmayan sorulara cevap verme gereği doğar.

---

9 Tirmizi, Ahkâm, 3.
10 Müslim, Cihad ve Siyer, 1770.

Sahabe Dönemi'nde meselelerin çözümünde önce Kur'an-ı Kerim'e sonra da sünnete başvurulur. Bu iki kaynak ile sonuca varılamayınca rey içtihadına başvurulur. Rey içtihadı ile kastedilen, naslarla açıklanmayan meseleleri nasların ve İslami ilkelerin ışığı altında hükme bağlamaktır.

Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer sahabe ile istişarelerde bulunur. İstişare sonucunda hüküm verirler. Buna "şûra" içtihadı denir.

Bu dönemde insanlar "Bu konuda senin görüşün nedir?" diye sormaz. Daha çok "Bu konuda ayet veya hadis var mı?" diye sorar. Dinî meseleleri hep aynı kişiye sorma zorunluluğu yoktur. Bir konu bir sahabeye diğeri farklı bir sahabeye sorulabilir.

Sahabe Dönemi'nde farklı fıkıh akımları ortaya çıkar. Bununla birlikte henüz mezhepler kurulmaz. Bilgisi az olan, daha bilgili olandan meselelerin çözümünü delilleriyle öğrenir. Ona göre dinî hayatını yaşar. Delil ön planda tutulduğu için yapılan bu faaliyet "ittibâ" niteliği taşır.

Sahabe Dönemi'nde fetva verenler; Hz. Peygamber'in eğitiminden geçmiş, Arap kültür ve edebiyatını çok iyi bilen, ayetlerin nüzul ve hadislerin vürud sebeplerine vâkıf kişilerdir. Bu sebeple onlar, delillere ulaşma, elde edilen delilleri sahih bir şekilde anlama ve doğru bir hükme ulaşma hususunda daha sonraki nesillere örnek teşkil etmişlerdir.

Görsel 1.4: İstişare, meselelerin çözümünde doğru karara varmak için önemli bir yaklaşımdır.

Sahabe arasında fetva verme hususunda uzmanlaşma söz konusuydu. Hz. Ömer bir konuşmasında "Kim Kur'an hakkında soru sormak istiyorsa Ubey bin Kâb'a sorsun, miras konularında soru sormak isteyenler Zeyd bin Sabit'e sorsun. Fıkıh meselelerini sormak isteyenler Muaz bin Cebel'e gitsinler. Mali konularda sorusu olanlar bana sorsunlar. Çünkü Allah bana hazineyi teslim etti ve adaletli bir şekilde taksim etmemi emretti."[11] demiştir.

Bu devirde fıkhi konularda yorum farklılıkları ortaya çıkmaya başlamıştır. Düşünce, bilgi, yetenek ve bölgelerin farklılığı sebebiyle nazari fıkıh ile meşgul olunmamıştır. Sadece meydana gelen olayların hükümleri araştırılmıştır.

NOT ALALIM

Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer döneminde sahabe ile istişare ederek hüküm vermeye ''şûra içtihadı'' denilirdi.

11 İbni Kayyımi'l-Cezviyye, İlamu'l-muvakkiin an Rabbi'l-Alemin, 17.
12 Hudari, İslam Hukuku Tarihi, 159-69.